

Prašau jūsų, negyvenkite dėl vaikų!

Negyvenkite dėl vaikų!

Ir štai kodėl...

Dauguma moterų mano, kad vaikai – viso gyvenimo tikslas. Tame yra dalis tiesos, vaikus reikia mylėti ir jiems padėti. Bet kiekvienas žmogus privalo turėti savo asmeninį gyvenimo tikslą – savęs realizavimą, vystymąsi.

Kitaip gyvenimas pateiks piktą išdaigą: jei moteris visas jėgas ir laiką skirs vaiko auginimui, nepalikdama laiko sau, savo vyrui, poilsiui ir pramogoms, ji taps labai nelaiminga. Blogiausia, kad ji visą suaugusio vaiko gyvenimą reikalaus to paties atsidavimo iš jo. „Aš tave auginau ir auklėjau, dėl tavęs naktimis nemiegojau... O tu?... tu...“

Negyvenkite dėl vaikų! Jiems to nereikia ir netgi kenkia! Kiek sudaužytų likimų, nuoskaudų ir nesusipratimų dėl to įvyksta...

Aš matau moteris, kurios atsisakė visko savo gyvenime dėl savo vaikų. O paskui matau vaikus, dėl kurių visko atsisakė. Liūdnai atrodo.

Mama išaugino Joną viena. Taip ir nebeištekėjo, viską atidavė sūnui, nupirko jam butą, mokėjo už mokslą universitete. Jis tapo puikiu ir sėkmingu vyriškiu. Bet jam jau 50 metų. Jis niekada nebuvo vedęs, jis neturi vaikų. Visą gyvenimą bandė gražinti mamai...

Renatos tėtis dirbo dieną ir naktį dėl savo vaikų. Jis kūrė didelius planus, ypač dukrai. Ji buvo gabi. Tėvas svajavo, kad dukra taps gydytoja. Sukaupė lėšas jos mokslams universitete. Bet ji atsisakė. Ji norėjo gyventi savo gyvenimą. Kitokį. Norėjo tapti dailininke. Tada tėtis pabandė parodyti tiesos kelią ir pateikė jai sąskaitą. Suskaičiavo viską – kiek kainavo jos mokslas mokykloje, būreliai, drabužiai, maistas. Ir pareikalavo šias lėšas gražinti. Ar bereikia sakyti, kad Renata daugiau savo tėvo nematė? Praėjo daugiau nei 30 metų nuo tos dienos.

Mama dėl Irenos atsisakė savo asmeninio gyvenimo. Po skyrybų nevaikščiojo į pasimatymus, bijojo traumuoti dukrą. Dukra užaugo ir negali palikti mamos. Negali vaikščioti į pasimatymus. Negali netgi pagalvoti apie tai, kad palikus mamą reikėtų pradėti gyventi savo gyvenimą. Irenai jau 40. Nebuvo ištekėjusi. Neturi vaikų.

Ingos ir Romo tėvai buvo labai geri. Jie viską, ką galėjo ir netgi tai, ko negalėjo, darė dėl vaikų. Šeima visada atrodė draugiška: šeimos šventės, atostogos. Tik, būdami labai geri tėvai, prarado vienas kitą. Jų daugiau niekas nesiejo. Jie pragyveno kartu daugiau nei 30 metų kaip tėtis ir mama. O paskui, kai vaikai išėjo iš namų, išsiskyrė. Inga iki šiol negali to suprasti. Jai jau 37, bet ji nenori tekėti. Bijo tokios pat liūdnos santuokos baigties. Juk mama po skyrybų labai greit užgeso.

Mantas buvo „vėlyvas“ sūnus. Aplink jį visi šokinėjo, saugojo ir rūpinosi, netgi per daug. Tiesą pasakius, jo mama nustojo laukti princo ir pasigimdė sūnų. O paskui nusprendė, kad Mantas išpildys visas jos svajones. Ji visaip bandė padaryti jį vunderkindu. Jis mokėsi kalbas, lankė daugybę būrelių, grojo arfa... Mama didžiavosi juo ir svečiams visada prašydavo ką nors pagroti. Arfa juk toks egzotiškas instrumentas! Mantui jau virš 40. Jis išsiskyręs. Jo vaikus auklėja kitas vyras. Ir Mantas neprieštarauja. Jis ir dabar dar nežino, ko jis pats nori. Jis netapo vunderkindu. Jis neištvėrė ir palūžo. Dabar jis geria. Prieš darbą, vietoj darbo ir po jo. Mama šito jau nemato.

Ar daug yra istorijų, kurios džiaugsmingos? Kada vaikas tampa gyvenimo tikslu, jam tai būna per sunku. Jis tampa tarsi patalpintu į kambarį, kuriame greit baigsis oras. Iš pradžių taip gyventi galima, bet palaipsniui ima „trūkti oro“ . „Trūksta oro“ nuo tokios meilės ir rūpesčio.

Ir maža to, kad tu 20 ar daugiau metų gyveni tokioje tvankioje dykumoje, dažniausiai tu dar lieki skolingas. Tau pateikia sąskaitą, nors, atrodo, kad atėjai į svečius. Ir su džiaugsmu padėtum šeiminkams – pats, savo iniciatyva. Ir kada tau pateikia ant lėkštutės sąskaitą už tuos pačius 20 metų, kada kiekvienas įkvėpimas degina viską viduje...

Toliau yra variantai. Vaikas gali mokėti tas sąskaitas amžinai. Kaip Jonas ar Renata- iš istorijų pradžios. Arba protestuoti – pradėti gerti, nutraukti visus ryšius – kaip Mantas. Mažai kas gali suprasti ir priimti tokį tėvų požiūrį. Suprasti ir priimti, ir paaukoti savo asmeninį gyvenimą, savo interesus.

Todėl, prašau jūsų, negyvenkite dėl vaikų! Raskite sau kitą gyvenimo tikslą, raskite prasmę motinystei ir tėvystei.

Kad maži berniukai ir mergaitės, ateinantys į šią planetą, netaptų jūsų rūpesčio ir geranoriškumo įkaitais ir aukomis.

Tegu auga patys kažko norėdami. O tai, kas nepasiseks, reiškia ir nereikia.

Mylėkite savo vyrą. Vaikai užaugs, o jis liks su jumis. Jūs galite rodyti gerų santykių pavyzdį, kad jie norėtų šeimos, vaikų. O galite ir „atmušti“ visus norus, jei „dalyvausite“ visose vaikų problemose, ignoruodami vyro poreikius.

Mylėkite save. Nepamirškite savęs lėkdami paskui vaiko laimę. Neatsisakykite suknelės dėl naujo roboto vaikui. Nekeiskite savo kosmetologės į korepetitorių. Jei jūs savimi nepasirūpinsite, tai ką jūs galite duoti kitiems? Kokį pavyzdį? Kokią meilę? Iš kur?

Ieškokite gyvenimo prasmės toliau negu materialumas. Šis gyvenimas vieną kartą baigsis, net jeigu dabar ir nesinori apie tai kalbėti. Dvasinė praktika, maldos, skaitymas... Jūs galite ieškoti jėgų ten, vietoj to, kad „traukti“ jas iš savo vaikų.

Negyvenkite dėl savo vaikų, patariu jums. Kada aš sutinku tokius žmones, man labai skaudu žiūrėti jiems į akis. Tada aš atpažįstu save ir savo skausmą. Aš matau tas kančias, sudaužytas širdis, tuščias sielas. Jų akyse – pagalbos šauksmas. Skausmas, nusivylimas, kaltė... Jie – kaip ir visi vaikai – labai nori mylėti savo tėvus. Bet tada jie paprasčiausiai neišgyventų...

Suteikite savo vaikams galimybę gyventi ir kvėpuoti. Tada jie patys galės augti ir vystytis. Taip, kaip tai lėmė likimas.

Jūsų vaidmuo, kaip tėvų, paprastas – laiku palaistyti, neužstoti saulės, apsaugoti nuo kenkėjų.

O toliau vaikas, kaip gėlė, jau pats susitvarkys ir išreikš viską, kas jame yra geriausia.

<https://vaikodiena.lt/prasau-jusu-negyvenkite-del-vaiku>